

Ministeriet har her svaret med at henvise til dets Udtalelse til Spørgsmaalet under § 1, „at der ved Lovforslaget alene tages Sigte paa saadanne Aftaler, for hvilke Loven om Den faste Voldgiftsret ikke er gældende, og at Spørgsmaal om Grænsen herimellem maa afgøres af Domstolene.“

Det, Mindretallet har ønsket, var ren Besked paa, om der ved Lovforslaget tilsigtes en Begrænsning af Arbejdernes Ret til at iværksætte Strejke og af Arbejdsgivernes Ret til at iværksætte Lockout, men i Stedet for at give et rent Svar svøber man det ind i en Bemærkning om, at Lovforslaget kun tager Sigte paa kollektive Aftaler, som ikke falder ind under Den faste Voldgiftsret, og at Spørgsmaalet om Grænsen mellem de to Love maa afgøres af Domstolene.

Svaret giver saaledes ingen som helst Vejledning om, hvad der i den Henseende er berettiget eller uberettiget. Det faar Organisationerne først Rede paa den Dag, Domstolene slaar ned paa disse.

Til Spørgsmaalet om, „hvad der kan henføres under Boykotning, og for hvilke Handlinger der kan idømmes Straf, jfr. § 3“, svarer Ministeriet, at „Boykotning“ sædvanlig vil omfatte økonomisk eller personlig Forfølgelse gennem Afskæring af en Persons sædvanlige Erhvervsmuligheder og Vanskeliggørelse af hans Leveforhold i Overensstemmelse med den her i Landet almindelig anerkendte Erhvervs- og Arbejdsmiljø, og at Straf herfor vil kunne idømmes, for saa vidt det angivne Formaal med Boykotningen forfølges paa uberettiget Maade.

Svaret er udflydende, thi hvad vil det sige, at Boykotning vil omfatte økonomisk og personlig Forfølgelse? Enhver Arbejdsstandsning (Strejke, Blokade og Lockout) kan vel herefter betegnes som økonomisk og personlig Forfølgelse mod de vedkommende, fordi den afskærer disse fra de sædvanlige Erhvervsmuligheder. Dette er formentlig dog ikke Meningen med Forslaget, men der mangler stadig en fornuftig Forklaring paa, hvad der kan henføres under Boykotning. Men da Loven giver

Domstolen Ret til at idømme strenge Straffe, der kan foruden Erstatning for den Skade, der er lidt, ogsaa idømmes Bøder paa indtil 100 000 Kr. eller simpelt Fængsel, maa Befolkningen fornuftigvis ogsaa have Krav paa at vide, hvad det er, de ikke maa gøre, men her har altsaa hverken Flertallet eller Ministeriet evnet at give klar Besked. Det bliver altsaa ogsaa overladt til Domstolene at afgøre, hvad der kan henføres under Boykotning. Regeringen og Rigsdagens Flertal kan eller tør ikke definere Begrebet „Boykotning“, men maa overlade dette meget vigtige Spørgsmaal til andre Personer, nemlig til Domstolenes Afgørelse.

Der er dog et Punkt, hvor Lovforslagets § 3 ikke lader noget tilbage at ønske i Klarhed, og det er Straffebestemmelsen. Med Henblik paa Dommen i Kolindsundsagen gives der ved Loven Domstolene en utrolig Magt, idet de ikke alene efter eget Skøn kan afgøre, om der foreligger retsstridige Handlinger, men de kan ogsaa idømme de vedkommende mægtige Erstatninger og Bøder eller Fængsel.

Foruden de ovenfor nævnte meget vigtige Spørgsmaal har Mindretallet ogsaa søgt Oplysning om, hvad der menes med Bestemmelsen i § 3 om, at det er ulovligt at begrænse de enkeltes Ret til at være Medlem af en Organisation. Hertil bemærker Ministeriet, at saadanne Spørgsmaal maa afgøres af Domstolene under Hensyn til denne Lov som under Hensyn til hele den øvrige Lovgivning.

Det har saaledes ogsaa her været umuligt at faa Besked paa, hvad det egentlig er, Lovforslagets Bestemmelse tager Sigte paa. Vil man tænke sig de yderste Konsekvenser af Loven, maa det befrygtes, at Personer, som overhovedet ingen Berettigelse har til at indtræde i en Forening, ved Domstolenes Hjælp dog kan tiltvinge sig Medlemskab i disse.

Det har ligeledes været umuligt at faa Besked paa, hvilke Bestemmelser i andre Love der kan blive Tale om at henvise til i Forbindelse med Afgørelsen af, hvad der i Henhold til Lovforslagets